

Ramon Barnils

La revolució, avui

Sno ho veia, llavors, però amb el temps, la història i els viatges, comprendré que les situacions revolucionàries no es deuen a la misèria i a la desesperació —que a tot estirar poden provocar motins i rebel·lions— sinó a l'esperança, a la constatació que la situació comença a canviar, cosa que dóna impaciència per a canvis més ràpids. Allò que anomenem moviments revolucionaris no són altra cosa que lluites per escombrar els obstacles a més millores".

"S" és Sísif, el nom que s'ha buscat Víctor Alba, que és el nom que es va buscar Pere Pagès, per protagonitzar-se les memòries.

El paràgraf transcrit és a *Sísif i el seu temps I-Costa avall*, primer volum de les memòries, que en tindran dos, de Víctor Alba, i resumeix l'experiència de l'autor pel que fa a la revolució. És una experiència valuosa, ja que aquest no s'ha limitat tota la vida a parlar de la revolució, sinó que la va fer. Més de cinquanta anys després, encara hi creu.

I no sembla de bon lector deduir del text que, més de cinquanta anys després, creu en la revolució "amb matisos". De matisos, res. Si de cas, ha aprofundit en el coneixement d'allò que és, realment, la revolució: la revolució és millora; els moviments revolucionaris, simple escombrada d'obstacles. Per això no hi pot haver revolucions en només set dies (els set dies que canviaren el món no han

arribat ni a les noces de diamant); es tracta, com a màxim, de moviments revolucionaris. Més que moviments sotragades, i és difícil de creure que una sotragada es pugui considerar com una millora: també com a màxim, és una empena per millorar.

Però allò que per als avui malmesos, innocents, adorables nostàlgics de la revolució els pot traure la son de les orelles i el desencís del cor; allò que Víctor Alba els pot injectar als veterans del Vietnam i Cuba, del col·lectivisme i el Tercer Món, de Nicaragua i les comunes per retornar-los a la vida (a una vida millor que la que avui duen i que la que ahir creien vida ideal) és allò altre que diu, fruit de la seva experiència de més de cinquanta anys d'home d'esquerra, revolucionari impulsiu i reflexiu, pràctic i teòric: que no són la misèria i la desesperació allò que provoquen les revolucions, és a dir la millora; sinó la constatació que la situació comença a canviar, l'esperança en canvis. La revolució és continuar, eixamplar. La millora és millorar el que ja hi comença a haver.

I alguna cosa hi comença a haver, ja, a la Xina i Nicaragua, a les dictadures de l'Est, a l'infern de Sud-àfrica.

I fins i tot aquí mateix. La revolució deu ser no pas treure res del no res (cosa de déus i de capellans, doncs), sinó del poc fer-ne molt: cosa d'homes i dones normals, corrents i decidits.

N'hi ha per a rumiar-s'ho, mainada.

Valentí Puig

Biografies en vers

Com una guspira de l'humor, el *clerihew* no falla: ens fa somriure amb l'eficàcia que tenen les formes menors de la literatura i de la gràcia. El *clerihew* és biografia còmica, amb un primer vers que sempre ha d'acabar amb el nom del subjecte i la resta és absurd. El nom ve del seu inventor, Edmund Clerihew Bentley. Aquestes miniatures de l'humor són una delícia, fruit d'una gran literatura que no necessita demostrar que ha viscut mil·lennaris ni subvencionar una vegada més les efusions líriques de les comarques.

Si algú gosés escriure una història de la literatura en *clerihews* ens podria allunyar una mica dels abusos professionals i de les bones intencions que empedreguen l'infern de la mediocritat.

Tenc la convicció que el mètode Bentley pot fer miracles a les aules on encara hi ha qui explica semiologia. Un deixeble catalanòfil de Bentley ha volgut iniciar un capítol de biografies que —segons diu— pretenen refer alguns episodis de la història del gust literari, amb la higiènica vocació de donar més la raó als lectors —encara que siguin pocs— que als autors, encara que siguin molts. En tot cas, tant li faria a un autor amb molts lectors i menú de llagosta amb pollastre.

Era costum de Josep Pla/ no escoltar ningú en va: "Prou m'interessa el matís.

Ara escriuré un *Quadern gris*".

Bon amic de Chesterton, Bentley també sospitava que a les reunions d'anarquistes pot succeir que tots siguin policies. Tampoc li agradava gaire que Sherlock Holmes encertés sempre i per això va inventar-se un detectiu que molt sovint s'errava. Li digué Trent: més còmic que deductiu, el detectiu de Bentley mai no recordava mai on havia deixat les claus.

Sir Josep Vicenç Foix mai no ha deixat un vers coix:

de jove tingué un rampell

i, per sempre més, du-
gué capell.

Així és la vida, com un *clerihew* coix, irresponsable i escapista. Només falta ara que el deixeble d'Edmund Clerihew Bentley tingui altres deixebles i que la literatura no s'enterrí en els fonaments.

Tots els llibres de l'amic Pedroló tenen aire d'indígena d'Uklon.

Diuen que Manuel no és daltònic si bé deixa, el lector, catatònic.

